

en Del af Sparekassernes oprindelige Op-gaver løses paa anden Maade. Man bør i denne Forbindelse ikke glemme, hvilken uhyre Betydning det maa have for Sparekasserne, at en stor Del af de egentlige Sparemidler, de, som Folk vil opsamle til Bedste for deres gamle Dage, i vore Dage ligger i Livsforsikringsselskaberne til Forvaltning og Opbevaring. Det kan ikke være andet, end at det i høj Grad maa influere paa Sparekassernes Virksomheds-omraade, at saa store Kapitaler, som det her drejer sig om, gaar en anden Vej, en Vej, som man for øvrigt ingenlunde kan sige er daarligere end den, at de opsamles i Sparekasser. Og paa den anden Side, med Hensyn til Sparekassernes Udlaansvirksomhed har jeg tidligere paapeget, at den for en meget stor Del afløses ogsaa paa anden Maade, gennem Kreditforeningernes Virksomhed. Naar det ærede Medlem anbefalede en sindig Overvejelse af denne Sag, tror jeg, at den Anbefaling i og for sig er overflødig. Jeg maa sige, at jeg synes just ikke, at det er en Sag, man har forhastet sig utilladeligt med, og det ærede Medlem vil ogsaa nok faa at se, at man heller ikke ved denne Lejlighed vil forhaste sig med den. Jeg ser for øvrigt ikke, hvorfor man ikke hurtigt skulde kunne gennemføre den, hvis man vilde; thi det kan ikke nægtes, at denne Sag i enhver Enkelthed er fuldt ud gennemdrøftet.

Det ærede Medlem fra Skanderborg (R. Rasmussen) vilde mene, at min Stilling til denne Sag var et Udtryk for, at jeg følte varmt for Bankerne, en Følelse, som han fandt naturlig, fordi jeg selv har været Bankmand, men jeg burde derfor ogsaa forstaa andres Kærlighed til Sparekasser. Nu er Forholdet dette, at for mig er Banker og Sparekasser fuldkommen lige kære, og det er et Spørgsmaal, om jeg ikke holder lige saa meget af Sparekasser, som det ærede Medlem fra Skanderborg gør. Bankerne forlanger Lighed i denne Lovgivning, siger det ærede Medlem. Dertil vil jeg sige, at det navnlig ikke er Bankerne, som vil have denne Lovgivning. Det ærede Medlem kan stole fuldstændig paa, at hvis man spurgte Bankerne, om de ikke helst vilde være fri for denne Banklov, vilde de svare Jo; thi det kan ikke betyde nogen Fordel eller Behagelighed for Bankerne, at vi paa det ene eller det andet Omraade griber ind i deres Bestemmelsesret og siger: Saa-dan og saadan skal det være. Det er fra Regeringens og Rigsdagens Side, at Kravet er rejst om en Lovgivning for Banker og

Sparekasser. Men naar en saadan Lov-givning skal frem, synes jeg paa den anden Side, det er rigtigt, naar Bankerne siger: Saa maa vi have Lighed indført i den Lov. Det ærede Medlem fra Skanderborg vilde saa sige, at det, der tilstræbes gennem denne Lov, er at stille Bankerne lige med Sparekasserne med Hensyn til Rettigheder, men ikke med Hensyn til Forpligtelser. Deri tager det ærede Medlem imidlertid fejl. Som jeg gentagende har paavist, tager de Pligter, som paalægges de forskel-lige Institutioner, Hensyn til den Sikkerhed, man mener, Institutterne bør yde. For Sparekassernes Vedkommende er det saa let og lige til at sige, at Sikkerheden skal ligge udelukkende i den Maade, hvor-paa de anbringer Midlerne, og derfor foreskriver vi visse store, klare Regler, som det vil være let for enhver at forstaa, fordi de ganske naturligt falder i Traad med den nuværende Tilstand. For Ban-kernes Vedkommende lader det sig ikke gøre at fastsætte tilsvarende Regler, men saa fastsætter man andre Regler, og af disse andre Regler skal jeg nævne den, at man forlanger Tilstedeværelsen af en Aktiekapital, hvis Størrelse skal staa i Forhold til de Indlaansmidler, Ban-ken arbejder med; denne Aktiekapital skal være indbetalt; og hvis Forholdet mellem Bankens Aktiekapital og Indlaanskapitalen forrykkes, maa Banken sørge for at bringe det i Orden igen enten ved at forøge Aktiekapitalen eller ved at begrænse Tilgangen af Indlaansmidler. Et fælles Vilkaar for begge Arter af Penge-institutter er dette, at de skal anbringe en vis Del af deres Kapital i første Klasses Værdipapirer.

Det ærede Medlem (R. Rasmussen) anholdt en Udtalelse af mig i Gaar, som skulde være særlig kapitalistisk, nemlig at det i Virkeligheden skulde stille sig saa-ledes, at den, der besidder en Kapital, selv maa bestemme, hvor og hvorledes han vil anbringe den, og hvad han vil have for den. Og det ærede Medlem udtalte da det Ønske, at man, hvis det var muligt, ved Lovgivningens Hjælp bidrog til at opret-holde Institutter, som kan bryde den jern-haarde Rentelov. Jeg udtalte mig i og for sig ikke med større eller mindre Sym-pati overfor denne Rentelov; jeg mener, det ligger i Sagens Natur, at det ikke kan nytte noget, om man har større eller mindre Sympati for Ting, som ikke kan være anderledes; dem maa man finde sig i og indrette sig derefter. Jeg tror ikke, det vil være muligt ved Lovgivningens